

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XI

Proč jsem, ze dne na den, přestal jezdit kočárem

Před šedesáti lety jsme to my děti neměly jednoduché. Pořádný sekec na zadek jsme totiž nemuseli dostat jen doma, nebo od příbuzných. Třeba ve čtvrté třídě, 7. listopadu, celá naše třída hromadně večer vyrazila do lampionového průvodu, oslavit výročí Velké říjnové socialistické revoluce. Měl jsem velkou radost ze svého lampionu. Byl žluto-červený a uvnitř hořela vánoční svíčka. Všechny děcka z naší třídy, měly svůj vlastní lampion. Tedy až na Pecháčka, který k nám propadl na počátku druhé třídy. Pecháček měl pumpičku na balony. Jak jsem později zjistil, měl ji naplněnou celou benzinem. A jak se průvod dal do pohybu, Pecháček tak ze tří metrů namířil na nějaký lampion před sebou a dlaní pak udeřil na držátko pístu. Troška benzínu vždy vystříkla. Jakmile zasáhla lampion, začal okamžitě hořet. Během krátké doby se tak nad pomalu se pohybujícím davem, téměř v jednom místě, rozhořelo snad sedm lampionů. Byl z toho dost zmatek, lidé se snažili uhýbat před padajícími hořícími zbytky lampionů. Bylo z hoho i dost křiku, který ale všechen najednou přerušilo pištění. Uniformovaný příslušník veřejné bezpečnosti – jak se tehdy muselo říkat policajtům – vlekl za levé ucho Pecháčka ven z davu k plotu jednoho z okolních domů. Pecháček pištěl a v ruce měl stále svoji, už z půlky prázdnou, pumpičku s benzinem. Příslušník dovlekl Pecháčka až k nízké zídce plotu, levou nohou si stoupl na zídku, Pecháčka si položil na koleno a zatímco si ho tam levou rukou přidržoval, prvačkou vylovil pendrek a třikrát ho přetáhl pořádně po zadku. Pak ho pustil a zabavil pumpičku. Pištění vystřídal Pecháčkův hrozný řev. Většina děcek ze třídy byla očitymi svědky a měla z toho obrovskou radost. Pecháček nás všechny dost terorizoval. Celá třída se mu pak, samozřejmě jen za jeho zády, vysmívala, jak řval a potom se snad měsíc ve škole plazil po zábradlí do schodů. Já měl z jeho výprasku taky velkou radost, ale nevysmíval jsem se mu, protože jsem, jediný ze třídy, moc dobře věděl, jak mu je. Vždyť jen o měsíc dřív jsem se i já sám stejně plazil ve škole, po stejném zábradlí po mámině domluvě vařechou /viz povídka 9/.

Měli jsme doma můj starý sportovní kočárek. Byl stále velmi vytižený. Tenkrát se ve velkém vozil sběr – většinou papír – do sběrných surovin a vozily se na něm i větší nákupy, protože doma nebylo auto a do vzniku prvních supermarketů chybělo ještě čtvrtstoletí. Kočárek již

neměl ani podložku pod nohy dítěte, ani přední čelo. Nějak jsem zjistil úžasnou věc. Když si sednu nohama na druhou stranu, než bylo madlo pro vození a pustím kočárek s kopce, šel řídit nohama úplně stejně jako sáňky!!! Od toho okamžiku jsem vyrazil dost často jezdit. Bylo to super! První problém nastal v okamžiku, kdy mamka držela moje boty pionýrky, předchůdkyně pohorek, a dívala se na jejich paty, zbroušené pod úhlem 45 stupňů tak, že vznikly nové plošky v délce snad 4 cm. Na její otázku, co jsem s botami dělal, jsem po pravdě odpověděl, že nevím. Nelhal jsem – tedy v daném okamžiku – protože důvod zbroušení jsem si uvědomil, až po své odpovědi. Asfalt není sníh a na botách to bylo jasně poznat. Naštěstí se mamka nezeptala ještě jednou. To bych už musel buďto lhát, nebo se přiznat. Od té doby jsem kočár řídil přiložením celé podrážky, ale tušil jsem velké riziko – kdyby se mi podrážka zesekla.

Od ledna byla jedna sobota v měsíci volná. Dost se začala využívat k rodinným vycházkám. Kdo měl chatu poblíž bydliště, jezdil samozřejmě tam. Ale velká většina ostatních chaty za rohem neměla. My, bez auta a s chalupou při dobrém spojení nejméně 4,5 hodiny vlakem a pak 20 min pěšky, jsme zůstávali taky ve městě. Horní polovina naší ulice a dolní polovina ulice, která naši v půlce přetínala, neměla po jedné straně domy, ale lesopark. A do tohoto lesoparku ve volných sobotách vyrážely skupinky lidí s dětmi na procházky. Prostě dav, před obědem i odpoledne. Já se jako kluk hrozně rád předváděl, a tak mě napadlo, že kdybych se kolem těch davů prořítit na tom kočáře, byl bych v zaslouženém centru pozornosti. Přibral jsem si k tomu i družku svých dětských her, stejně starou susedovic Sabinku. Vzal jsem kočár a po cestě přibral i Sabču. Poslal jsem ji na roh našich ulic, aby viděla celou moji úžasnou jízdu a vytáhl kočár ještě asi 80 metrů až na konec ulice. Nasedl jsem do kočáru, a za křiku: **Pozor jedu!!** Jsem se rozjel. Dav lidí opravdu, přesně podle mého očekávání, čubrněl. Za sebou jsem slyšel výkřiky na způsob je to blázen. Byl jsem na sebe hrozně pyšný, jaký jsem borec. Jen Sabinka nebyla plna obdivu. Tak jsem ji ukecal, aby shlédla alespoň ještě jednu jízdu. Vytlačil jsem kočár zase nahoru a ve snaze ohromit Sabinku jsem za křiku „pozor jedu!!“ začal točit mírné zatáčky jako na lyžích. Mělo to úžasný úspěch, lidé na mne začali křičet, dokonce i Sabinka. Křičela na mě, že jedu jako auto, nebo tak nějak. Úplně jsem ji nerozuměl. Řada lidí na mě začala dokonce mávat. Bylo to nádherné. Prudce jsem zatočil doprava do naší ulice a těsně před sebou najednou uviděl kapotu motoru obrovského starého osobního auta. Rychlost kočáru mě vynesla do protisměru, srážka byla nevyhnutelná. Jen jsem stihl kočár trochu strhnout doleva. Narazil jsem si pravé koleno a strašně moc pravé rameno. Měl jsem vyražený dech. Dusil jsem se, jak jsem se marně snažil nadechnout. Z auta vyskočil řidič – obrovský chlap, paní a tři děti. Dvě dívky starší než já a kluk asi v mém věku. Proudící dav se začaly rychle shlukovat kolem. Řidič auta mě chytil pod rameny, zvedl do vzduchu a křičel na mě: **Co se ti stalo?! Je ti něco?! Mluv!!** Nebyl jsem schopen mu odpovědět, protože jsem se nemohl ani nadechnout. Začal se mnou ve vzduchu trochu třást a pořád dokola křičel to svoje: **Co se ti stalo?! Je to něco?! Mluv!!** Uvědomil jsem si nedůstojnost svojí pozice. Kolem rozrůstající se dav lidí a já ve vzduchu. Bundu s tričkem vyhrnutou až někam nad pupík a jak se mnou bylo třeseno, klátily se mi nohy. Asi díky třesení jsem se konečně mohl nadechnout. Ve snaze se dostat co nejrychleji z této

nedůstojné pozice se mi konečně podařilo promluvit. NIC MI NENÍ! Třesení přestalo. A ten veliký pán se mě dost nevěřícím hlasem zeptal: OPRAVDU TI NIC NENÍ? Opravdu ne!!!! Jak jsem byl zdvižený do vzduchu, dívali jsme si navzájem do očí. Abych se konečně dostal z nedůstojné pozice a taky proto, že už jsem se nedusil, jsem to ještě zopakoval: Opravdu mi nic není, jsem v pořádku! Z očí dotyčného pána zmizel strach a trochu se mu v nich zablesklo. Ale konečně mě postavil na zem. Ulevilo se mi a ani jsem si okamžitě neuvědomil, že potom, co mě pustil, mu ruce sjely k mému pasu a najednou jsem měl tepláky i s trenkami někde hluboko pod koleny. Zase jsem se na chvíli vynesl do vzduchu, ale hned jsem se ocitl břichem na stehně mužovy levé nohy. To stehno bylo vodorovné, protože noha stála na nárazníku auta. Strčil jsem si ruce instinktivně před zadek, ale levou ruku mi okamžitě chytil do dlaně a konec pravého rukávu bundy mi přidržel taky někde u pasu. Jeho levačka mě současně tiskla k jeho stehnu. Okamžitě jsem si uvědomil, že nemám sebemenší šanci uniknout. Šílený liskanec, na větší část mojí zadnice přišel vzápětí a hned druhý, třetí, čtvrtý, pátý. Dav kolem byl už obrovský a zařekl jsem se, že nebudu vřískat ani nedůstojně mrskat nohama. Necelý metr před sebou jsem viděl rozjásané tváře nadšeně povykujících a smějících se děcek. Ale rány dopadaly jedna za druhou v rychlém sledu a moje předsevzetí nezvukovat vzalo brzo za své. Napřed jen tiché kňourání dost rychle přešlo do kvílení, vytí, a nakonec jsem z plných plic ryčel nejen na celé dvě ulice, ale snad i na celý veliký lesopark. Zadek mě doslova hořel. Rány stále dopadaly ráz na ráz. Slyšel jsem jásavé, nadšené výkřiky, až hýkání přihlížejících dětí. Řada z nich byla, pro lepší výhled, vyzvednuta na ramena svých rodičů. Rychle jsem se dostával do rozpoležení, kdy mi přihlížející dav postupně přestával vadit. Abych se úplně nesesypal, soustředil jsem se na počítání ran. Napočítal jsem do 81, než to skončilo. Ale z celku to byla snad poslední čtvrtina. Pán mě postavil konečně na zem. Ale než jsem se mohl ohnout a chytit tepláky s trenkami, jsem byl zase ve vzduchu. Pán mě zase držel v podpaží, bunda s tričkem zas u pupíku, tepláky a trenky u kotníků. Zvedl mě zas do výše svých očí a důrazně mě poručil: **A doma řekneš, za co to bylo!!!** To, že jsem byl vedený nelhat, se pak asi ukázalo jako nevýhoda. Po pravdě jsem odpověděl: Neřeknu!! Zase se mnou zatřásl – v tom okamžiku jsem pochopil, proč je bimbásek bimbáskem – a zavelel: **ŘEKNEŠ!!!** Neřeknu!! No jak chceš – a už jsem zase ležel přes koleno, přihlížející děcka doslova ryčela nadšením a já vyinkasoval ještě dalších pětadvacet. Najednou jsem byl zase ve vzduchu a koukal se mu do očí. **Tak dobře, tak to teda říkat nemusíš!** Konečně jsem zase stál na zemi. Když jsem se sehnul pro trenky a tepláky, nějaké děti mě plácly několikrát přes vystrčený zadek. Nebyly to asi velké rány, ale po předchozí domluvě to bylo dost citelné. Navíc se mi tepláky zamotaly do trenek a ten chumel jsem dostal jen těsně nad kolena. Než jsem to rozmotal a natáhl si alespoň trenky, přiletělo ještě několik dalších plácnutí od rozjásaných děcek. Pán mezitím dal můj kočár na chodník, mě zvedl – v okamžiku kdy jsem se snažil oddělit u kolen trenky od tepláků a postavil přímo do davu na chodník vedle kočáru. Slyšel jsem, jak mi přihlížející muž důrazně vysvětluje: Ty osle!!! Máš jediné štěstí, že ten řidič je tak vysoký, že tě přes kapotu motoru vůbec uviděl, a ještě stačil zastavit dřív, než jsi do něho vrazil. A nějaká paní poučovala malého kluka: Tady vidíš Jiříčku, jak dopadnou da rebáci, co se motají po silnici, kde nemají co dělat. Tady toho hloupého kluka to auto mohlo přejet

a mohl být úplně mrtvý!! Dav se pomalu rozcházel, probíraje úžasnou příhodu. Já s kočárem zamířil domů. Kočár byl úplně v pořádku. Domů jsem přicházel s hrozným strachem, jestli někdo z našich něco neviděl a doma nebude další domluva. Ale prošlo to. Tedy až do večera, kdy jsem si přišel do kuchyně pro trest za páteční poznámku. Místo kabátku od pyžama jsem přišel v dlouhém tričku, takže v kuchyni ještě nikdo nic nepoznal. Prasklo to, až když za mnou sešel táta s řemenem do sklepa a při vstupu do místnosti uviděl můj vyšpulený, zmalovaný zadek. Zeptal se, kde jsem k tomu přišel. Popravdě jsem řekl, že se mi o tom nechce mluvit. Taťka to kupodivu nerozporoval a jako obvykle mě, naprosto bez úlev, vysázel trest v plné výši. Předchozí devastace zadnice se projevila hned od začátku hlasitým vytím. Navíc s přibývajícímí ranami bolet neustupovala, spíše naopak. A při posledních pěti – vysázených jako vždy těsně pod zadek – vytí přešlo doslova v řev. Po výprasku mě táta nenechal 20–30 minut ještě klečet opřeného o lokty, jak vždy. Ale po deseti minutách, když jsem už jen vzlykal, mě nechal zvednout jen na kolena, sedl si na lavičku přede mě a položil si mě hrudníkem na kolena. Strčil mi ruku pod tričko, jemně mě začal hladit po zádech a zahájil výslech. Přiznal jsem mu všechno. Stále mě jemně hladil po zádech a povídali jsme si o tom, že ten pán měl úplnou pravdu, když říkal, že jsem měl štěstí v tom, že byl řidič vysoký. A že jsem opravdu osel. Nakonec celou věc ukončil stanovením trestu pro případ, že bych ještě jednou sedl do kočáru: **A teď mě Leslí moc dobře poslouvej! Od teď, pokud by jsi zase někdy sedl do toho kočáru, bude to vždycky za padesát fišpankou. A jako vždy při trestu fišpankou u toho budeš úplně nahatý!** No, samozřejmě jen jestli dokážeš pro každou z těch padesáti vzorně vyšpulit!! Pokud bych si tě musel přidržet, bude to dvojnásobek!! Postavil si mě proti sobě a poručil. A teď mi to celé Leslí zopakuj a celými větami!!! Podařilo se mi to tentokrát hned napoprvé. JESTLI JEŠTĚ JEDNOU SEDNU DO TOHO KOČÁRU, VYKOLEDUJI SI, ÚPLNĚ NAHATÝ, PADESÁT FIŠPANKOU NA HOLOU, TATÍNKU. A KDYBYCH NEDOKÁZAL VŽDYCKY PROTI FIŠPANCE VZORNĚ VYŠPULIT A MUSEL BY SIS MĚ PŘIDRŽET, BYL BY TO DVOJNÁSObEK TATÍNKU. Výborně Leslí. Jen tě chci ještě moc poprosit, aby sis už do toho kočáru nikdy nesedal. Měl jsi dnes obrovské štěstí a to se už nikdy opakovat nebude.

Druhý den byla neděle a já si v zrcadle prohlédl svůj zadek. Byl úplně celý, i s vrškem stehén, skoro černý. Svědění zadku v lavici ve škole bylo v prvních čtyřech dnech strašné, zadnice navíc i bolela. Když jsem zase každý den musel klukům, v rohu třídy, ukazovat postupující změny modřin, cítil jsem ode všech respekt. Tedy nejen od kluků, protože holky byly strašně zvědavé a ty naše byly ale opravdu kámošky. Jen Pecháček byl bez sebe radostí a vysmíval se. A v úterý to věděla už úplně celá škola. Jen jsem vyšel na chodbu, snad každý se mě ptal na stav mého zadku. Kluci i holky, třetáci i pátáci a dokonce s úsměvem i paní učitelky. Hrozně jsem se styděl. Takto jsem si v okamžiku, kdy jsem v sobotu vytahoval ten kočár, slávu určitě nepředstavoval. Spolužák Jenda mě upozornil, že si na mě chce velká banda pátáků ve středu po škole počíhat, zatáhnout do lesoparku, dát mi prý ptáka na luft, nahonit mi ho, prohlédnout můj zbitý zadek a každý z nich mi na něj ještě pětadvacet přidat. Dostat se ten den domů, byla opravdu napínavá bojovka. Měl jsem velkou motivaci se nenechat chytit. Číhali na mě nakonec na obou koncích ulice. Pod horizontem horní ulice jsem se dostal do zahrad, kde jsem přelezl pět plotů a domů se dostal vchodem ze zahrady. Doma jsem za

záclonou potom sledoval, jak skoro ještě další tři hodiny marně číhali. Byli čekáním tak znechuceni, že už se nepokusili to zopakovat. Modřiny mi pomalu pod kůží stékaly dolů. V pátek se zastavily až v půlce stehen. Svědění ale přestalo a ani zadek už nebolel. A ty obrovské modřiny byly nakonec do čtyř týdnů úplně pryč.

A další týden, v pondělí, jsme s celou třídou – kromě Pecháčka – odjeli na školu v přírodě. /viz povídka č. 5/. A koncem června se třída zbavila Pecháčka úplně. Nikdo nevěděl, kam odešel. Paní učitelka tvrdila, že do děcáku. Ale později jsem zjistil, že to nebyla pravda.

www.spankboy.cz